

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

Szerkesztőségi szállás:
a szentgyháztutczába, Kendeffy-ház 487 számánál.
Kiadó hivatal:
Stein János könyvkereskedésében.

Előzetési díj:
Egyvegyedenként 3, félve 6 pfrt, külföldre egyvegyedenként 4 pfrt.
Megjelenik a K. Közlöny minden Kedden, Csütörtökön és Vasárnap.
Hirdetéseik minden egyes hirdetés után 10 pkr bérletdíj és minden négyhasábos egy sor után számítandó 4 pkr beküldése mellett közzétételnek.

A lap szellemi érdekeit illető közlemények a szerkesztőséghez, az anyagi ügyeket tárgyzók u. m. előzetes, hirdetések, reclamatiók sat. a kiadó hivatalhoz utasítandók bérmentesítetten.

AZ ÚJ ERDŐTÖRVÉNY.

(D) A január 1-én érvénybe lépendő erdő-törvény, melyre a községi erdők érdekében, nézetünk a K. Közlöny júliusi számában rég elmondottuk, közelebbről magyar-, német- és oláhnyelven minden községnek megküldetett.

Ezen cs. k. patens oly szabályokat állítván fel, melyek nagyrészen előtűnk ismeretlenek voltak. Szükséges, hogy mindenki, s jelesen a földbirtokosság ezen nyiltparancsot olvassa, mert különben egyes elmulasztásokért, miről tudomása nem volt, büntetések alá eshetik.

Miután ezen 1852 dec. 3-ról kelt nyiltparancs a napokban minden község levéltárában látható, nem véljük szükségesnek, egész terjedelemben közlésével egyéb napi tárgyaktól elvonni olvasóink figyelmét; de figyelemfeszítést a rendeltetelapontjait, s szabályainak kivonatát ismertetni szükségesnek véljük.

Ez új erdőttörvény ösveszen hét szakaszra van osztva. Az első szakasz szól az erdőgazdászatról, s felosztja az erdőt biradalmi, községi és magánerdőkre, és ezen szakasz szabályai szerint, engedelem nélkül erdőteltet faültetéstől elvonni tilos. Az engedelem biradalmi erdőknél az illető ministerium, községi és magánerdőknél a kerületi hatóságok útján eszközölhető. A ki önhatalmulag fordítja más célra erdejét (már t. i. a jövő január 1-én kezdve) az minden ausztriai hold után 1—5 pfrting büntetetik.

Az ujonnan kivágott erdők legfeljebb öt év alatt beültetendők, magánerdőknél azonban hosszabb időhaladást is engedtetik. Ezen szabály elmulasztása szintén a fennebbi büntetés vonja maga után.

Az erdőt úgy kezelni, hogy pusztuljon, nem szabad; a fatenyésztés veszélyezése a fennebbi büntetést, a fatenyésztés lehetlenné tétele pedig minden hold után 10 pfrting emelhető büntetést von maga után.

Oly erdőkezelés, mely által a szomszéd erdők a tél által veszélyeztetnek, tilos. Ki erdejét levágja, tartozik legalább 20 bécsi öl szélességű erdőtakarót (fennálló fát) hagyni meg. (Vannak erdőnyilaink, melyek nincsenek három öl szélességűek.)

A futóhomokos földön, s meredek oldalakon levő erdők csak keskeny darabokként levághatók, és azonnal fiatal fával beültetendők.

Nagyobb folyók partjain és hegylejtőségeknél, hol földmozgástól tarthatni, a fatenyésztés csak a föld veszélyeztetése nélkül üzemeltethető, s

törzskirtás és gyökérás csak úgy engedtetik meg, ha az ezáltal okozott romlás tovább terjedés ellen biztosítottatik.

Ezen pontok áthágása kártérítés és 20—200 pfrting bírsággal büntetetik.

Oly erdők, melyekben erdei szolgalmak léteznek, a faizás módja felett a tulajdonos és a jogosítottak közti kiegyezés folytán az erdőszabályok szerint kezelendők; miután azokat az illető kerületi, vagy hol ez nincs, legalsó politikai hatóság, szakértők által készített előrajz nyomán állít meg. Hol a felek meg nem egyeznek, az illető hatóság dönt. (§ 9).

Az erdőkezelés vágóutakban (kiméleti tőrén) tilos, máshova is csak annyi marha hajtható, a mennyi ott elegendő táplálékot talál. Kiméleti tőr szálak erdőüzletnél $\frac{1}{3}$ rész legalább is. És ezenkívül is a legeltetés nem egyenkint, csak közösen használandó (10 §).

Almot csak fageréblyével gyűjthetni, alomanyagokat (hanga, afonya, rektette stb.) csak a fanövények kimelésével vágatni. (11 §).

Galyakat szintén csak a favágás helyén gyűjthetni, a levágandó de még fennálló tökékről is csak az ágak $\frac{2}{3}$ részét szabad leszelni. A le nem vágandó tökéket a levágási helyeken még csak nyelni sem szabad; egyebütt is csak az erősebb ágak $\frac{1}{3}$ része szelhető le, s ez utóbbiakon a nyesegetés csak augusztustól márcziusig történhetik. (12 §).

Ugyanazon helyt csak 3 évben egyszer gyűjthetni almot, s egyszerre nem szabad levelet és galyat gyűjteni (13 §).

Hol a sarj kimelése igényli, a fát őszkor vagy télen havas időben vágatni, s levágás után rögtön el kell hordani, különben tavasszal s nyáron is vágatni le; de a kilevelezéskor vagy nedvben levágott fa (kivéven a galy- és rőse-fát,) azonnal, a lombelhullás után vágott fa pedig legalább az új lomb kihajtása előtt egészen meghantandó, vagy felvágandó. Vágásnál nem szabad igen magas tökélt hagyni, s a fa mellett álló fiatal fát megrongálni. Ezen intézkedésre a jogosítottak a fa és alom utalványozásakor figyelmeztetendők (16 §).

Az erdei termények, a jogosítottak által a tulajdonostól kijelölt erdőúton elhordandók, s megkivánható a tulajdonos, hogy a levágott vagy gyűjtött fa, általa megjelöltessék, ha a megállapított időig az ily gyűjtéket a jogosítottak el nem hordják, az a tulajdonosé marad. (17 §).

A szolgalmakkal terhelt erdő felett előforduló perek, törvény kirekesztésével, politikai

úton láttatnak el, s a fennebbi határozatok ellen cselekvő erdőbirtokosok politikailag 20—200 pfrting büntetethetők. (§ 18).

Az erdei tilalom, a helységi község által az érdekeltek kérvénye, vagy valamely közhatalnok jelentése folytán mondandó ki, továbbá különös bizottmányi nyomozás alapján a kerületi hatóságok által. (20 §).

Községi erdőket rendszerint felosztani nem szabad, csak ha különös esetekben ezek felosztása szükséges volna, ily esetben az országos hatóság adhat engedélyt. A többi erdők felosztása felett a tagosítási törvények (lásd 1853. jun. 21. nyiltp. D.) határoznak. (21 §).

Az elegendő nagyságú erdőkre nézve a tulajdonosok részéről erdőgazdák nevezetnek ki, kik a kormány által is képeseknek találtnak, ezen szabályok megtartására. (22 §).

Az erdőrend fenntartására a politikai hatóságok figyelnek, az áthágásokat mindenki bejelentheti. A bizottmányi költségek az áthágó által, semmis feljelentések folytán költségek a feljelentő által hordoztatnak.

A második szakasz az erdei termények hordásáról intézkedik, melyszerint

Minden földbirtokos tartozik megengedni, hogy ha másutt nincs vagy költséges volna, az erdő termények az ő földjén is átvitethessenek, de az erdőbirtokos az ily föld birtokosának illő kárpótlással tartozik. Az átutalás kérdését a legalsó politikai hatóság dönti el, szabad lévén a fellebbezés. (24 §).

A faeresztő műveknek úton, vizeken, helységeken átvitelére a kerületi hatóság engedélyre szükséges. (25 §).

Faültetésre s üsztatási épületek állítására a kerületi hatóságok engedélyre szükséges, s ez legfeljebb 3 évre terjed. Ha az üsztatás több kerületen átmev, úgy az országos hatóság engedélyre szükséges, s ha 3 évnél továbbra kell ily engedély, e felett a belügyministerium határoz.

Leiratnak részletei az üsztatási engedélyeknek (§ 27. 28. 29.).

Az engedélyek csak ott tagadtathatnak meg, hol veszélylyel járnának, vagy, hol már létező épületek állának, vagy, hol meg nem téríthető károkat okoznának. A szükséges kisajátításra, a fennálló törvények szolgálnak alapul. (30 §).

Az üsztatási építmények alkotásáról, fenntartásáról, az üsztatási vállalkozók egyes kötelesegeiről részletesen szól a 31—36 §).

Üsztatási engedély 30 évnél tovább nem adatik (§ 36) s az üsztatási feltételek megtartá-

sáért a vállalkozótól biztosítvány követeltetik. (§ 37) Az üsztatott fák, kivéven a tűzfákat, a pol. hat. által kihirdetendő jeggyel jegyzendők. (§ 38).

A községi előjáróság s pol. hatóságok, a víz által elvitt fák visszaszerzésében segédkezni kötelesek.

(Vége következik.)

TAKARÉKOSSÁG!

II.

Erdélyben mindenkinek ismerjük vagyoni állását: egy részök tömve adósságokkal már őseiktől, s a helyett, hogy ennek kifizetésére gazdálkodnának kiadásai-ban, magokra teszik a selyem és bársonyszöveteket, melyeknek neheze nyomasztóbban szorítja derekaikat és vállait, mint bármilyen teher: mert egy tömeg földet, egy eladott jószágunk súlyát hordják, melyet a dicső eldől hazája iránt tett érdemeivel, vagy éj-napi fáradaimaival halmozott volt össze, de a késő ivadék előtt példája csak annyiban volt fontos, hogy büszke származására, s éppen ezt használja ürügyül eltékozolni azt, mit ha az eldől tudott volna, miként fog személlálni, se vétét, se izzadságát nem fecsérelte volna.

A családfo, ha elméje látni, s szíve érezni képes, izzad és törődik aggodalmaiban, öszül és roskad össze idő előtt, de nincs akarata a családot tönkre tevő divati vesztegetéseknek ellenállani, habár az le azon balgaságig fejlődik is, miszerint az egy öltönyre szükséges kelme helyett egy egész vég vásároltatik össze, nehogy másnak is a környéken lehessen hasonló öltönye; ő megöszül ifjan, mert ha nincs pénze, meg-alázza magát, s koldulya könyörög a kölcsönért olyankor, kik előtt hajdan magát megalázni nem szokta vala.

Ha pedig ő is hasonló könnyelmű: előbb mindazt, a mit feltehetőkben birt és kapott, családjával elvesztegeti, azután tönkre teszi, előre poton áron alkuszsa el urbéri kárpótlását; de ez is csak pár évig

UTOLJÁRA.

Költői beszély.
KEREKES MIKLÓSTól. *)

Tengernéppel teli Fejervárnak tére,
Kálmán királyt várják, mindjárt jön misére,
Vágyva-vágyva, hogy a bölcsét
Lássák, színörö-színre,
Kinek széles hét országra
Elterjedett hire!

Székesfejervári templom pitvarába,
Két nyomoru koldus az irgalmat várja,
Mindkettő agg, sok napokat
Jót és roszt értek,
S most egymásnak életükből
Meséket regéltek.

„Dávid az én nevem, szegénynek születtem,
Mindjárt bölcsőmnél már béborult felettem,
Két szememnek csak üszke volt,
Lángja ki volt olta,
S a kegyelem-kenyért eszem
Gyermekségem óta.

És én nyugodt vagyok, erős várom a hit,
Mely a vak lelkébe hiven bevilágít,
Falatomat a jók hegye
Naponta megadja,
S álmaimat az önvadák
Róme nem zavarja!

*) Ezen magas lélek szempontból felfogott költemény, mint írójának első közreadott műve, nézetünk szerint egy szellemteljes költői képesség feltüntető kezeskedik. Szerk.

S majd eljön egy angyal, leküldve az égből,
Ki egy fényes honba bévezet az éjből,
Várva-várom; nekem nem rém
A kit mások félnek,
A megpróbált igazak majd
Egy szebb honban élnek!

„De te társam ki vagy? mely földön születél?
S két ép szemed mellett koldussá mint lettél?
Álmod zavart, fel-fel nyögdelez
S oly nyugtalan lelked!
Tán belé egy bűnös élet
Titkait temetted?”

Ez a másik koldus ellentéte annak,
Homlokán a gondok mély redői vannak,
Szeme mélyen mint pokolban
Setét lángok dúlnak,
Ősz furtjei szétziláltan
Homlokára hullnak!

Bajusza, szakála egygyé vagyon forrva,
Dúzzadt ajkán tán az ima is mogorva,
Ez arcz vagy a rossz világot,
S életet vádolja,
Vagy magán nagy setét bűnök
Ítéletét hordja!

Az a valami, mit úgy gúnyol, hogy: ruha,
Az a néhány rongy is csak úgy lesir róla;
Fónál tartja, és foltokból
Egy nagy tarka sereg!
Vén saruja minden lépést
Kétszer megkesereg!

S mégis ez aggott arcz, e meghajlott termet,
Olyan mint egy nagy rom a pusztaság felett,
Nagy emlékek méltóságos
Fénye játszik rajta!

Bizony mondom: ez a koldus
Nem alacson fajta!

„Sáraranyból bölcső, kárbunkulus kövel,
Biboros takaró skofiumos övvel;
Igy viradtott rám az élet
Első szép reggele,
S általam egy nagy széles hon
Örömmel lett tele.

Fényes palotában boldogan játszottam,
A jövő elébe mosolygva gondoltam,
Gyermekekkel királyi fény
Özönében furdott,
S kényelememért egy egész nép
Tömegestül küzdött!

De bár mily nagy a fa, mégis hosszabb árnya!
A boldogság s a bú szint ez útát járja!
Rövid öröm, hosszú bánat,
Ez az élet sora!
Tenger keserv van kimérve
Minden kis csepp jóra!

Király atyám trónja elkezdett inogni,
S nem tudá e király, mihez kéne fogni?
Élt egy honba messze, távol,
Egy bajnok testvére,
És a király e testvértől
Segedelmet kére!

El is jött e testvér s trónját visszavítá,
— A balvégzet mérgét épp e testből szívta —
A vén király testvérehez
Ekkor eképp szöla:
„Gyermekek nincsen, tiéd leszen
Magyarország trónja!”

De én megöszültem, én valék a méreg,
A testvérek lelkét létem mérgezé meg!

Király legyek; király atyám
Ekkor azt akarta,
De a testvér, a nagy trónhoz
Most már számot tartá!

Elkezdődött a harez, atyám beléveszett,
S testvére lett az ur a nagy ország felett;
Én anyámmal egy császárnak
Udvarába mentem,
Hol erőbe és lélekbe
Gyorsan nevedtem.

Később visszatértem, s három nagy fa árnya
Vetett nyugodalmat a szegény árvára!
Az a testvér meghalt, s Geiza,
László és Levente,
Az elhagyott árva rokont
Védelmébe vette!

Lemondtak a trónról, királylányá emeltek,
Ellenségim ellen hiven védelmeztek,
S koronámnak harezit fénye
Mesésen tündöklött,
Karjok által a Kárpátok
Havasai fölött!

De megjött az ördög, jó barát képébe,
Hogy bűnt oltsón belé az ifju szívébe,
S mindig monda: „király, uram!
Vigyázz, vigyázz kérlek!
Nem látod, hogy koronádra
Törnek a testvérek.

Bajnok vitézségök, országod harmada,
S nagyraagyó lelkök bőven elég arra,
Hogy mit adtak, a koronát
Ujra visszavegyék,
S magok közt az öregebbnek
Fejére rátegyék!”

tart, mert háztartásban nem szoktuk az idővel megszorítani magunkat, nem takarékoskodik kezdeni meg, bár bukásunk partijához közelítve is; hiszen ha csak egy fokozattal alább hagyunk, ha asztalainkon pár ismerős megjelenszék, kik azonban igen jól tudják körülményeinket, s eltávozva, ha komoly emberek, sajnálkoznak, ha könnyelműek, gúnyosan nevetnek, csak egy tal csemege étellel kevesebb; ha a piperőczök csak pár forinttal olcsóbb kelmelesz: azon pletykákör, mit magunkat ámitva világnak nevezünk, azt fogja mondani, hogy czudarok lettünk: kezeltetve veszteget tehát férj és nő; s ha a szabadulásra egy véletlen horgony, talán egy nevezetes pénzösszeg villan is fel, az a tékozlásra csak új módot nyújtott; uszik mindkettő a fényűzésben, és a társaságokban, hol megjelenik, az első fokozatot játszodja: de a sor reá került ősi birtokaira, megkezdte már eladni azokat; kevés van még hátra: arra is halmozva az adósság: az örvény tátong, s miután kétségbeesni nem a szilárd, hanem a gyenge kebel szokott, mert a szilárd megvív a balesetekkel: a könnyelműek rohanva közelednek a kétségbeeséshez.

De előttük nőnek a kedves gyermekek, kiknek elméjük még fejletlen, szíveik ártatlanok, de fogékonyak bármely ferdeség beszívására, mely a gyermekek évek ép emlékével fenmaradván, életüknek e bal irányt megadja; a mit ha idővel képesek is legyőzni, ez csak az ifjan vett hajlam megtörésének küzdelmével történhetik meg.

És e gyermekeknek jövőjét megelégedést, keblét, s azon vagyont, mi sorsuk szerinti szükségüket kielégíthetné, rontják ők össze, nem valami fenségesnek, nem valami magában jónak élvezetért, hanem oly alantakért, miket ha szemeik a valónak látására megnyílnának, ők magok undorral vetnének meg.

Ha oly országban, hol a birtok nevezetes része néhány aristokrata családnak kezeli közt van, és nekik a roppant jövedelmet behozza, a műparos és gyáros osztály törekedik kelméket kigondolni, mely amazok szemeit és izlését csiklandoztatván, a nagy jövedelem egy részét hozzájuk szívrogtatja, és azt más uton lakásért, ételmi czikkeikért, s nyers anyagokért, miket nagyobbára az aristokrata birtoka terem, ismét kiadja; — ha ily országban a műparos és kereskedő osztály találatkossága hasznos, sőt sokszor hasztalan fényűzési czikkei által a nagy földbirtokok jövedelmeiben megosztozik, hogy módja legyen neki is szükségzeit tőlök ismét bevásárolni: ez a nemzetgazdaság külön foglalat-

kozásának természetes következtetése, és jótékonyan elégti ki mindenik fél szükségét, emeli kényelmeiket. De nem így van nálunk. Természeteinket nem gyárosok, s nem gyári munkások vásárolják bé, nem kívált azok, kik által létrehozott kelméket fogyasztjuk; hanem legnagyobb részét hazánk havasi vidékeinek szegény lakosai, kikől beszerzett pénzükre a külföld találatkossága czikkeket gondol ki, melyeket hozzánk küld, s nagyobbára akkor, mikor náluk már kimentek divatból, és ezzel vakít meg minket, hogy tulbecsülve földtőlünk, s ennek gyarló jövedelmét, adják pénzünket azoknak, kikől soha semmit természetükért vissza nem kapunk.

És a piperőczök, miután szerencsétlen passiv kereskedésünk miatt csakugyan egy része a honi pénz ily fogyasztásának kikerülhetetlen, nem elégsznek meg azzal, melyen túl lépni nem lehet, ha hazánk és magunk szegénységével számot vetünk, hanem oda dobják azon földet is, mely a forradalom catastrophja után romdarabként szállott reájuk azért, hogy tegyék magokat a napi divat bábjaivá.

Távol van tőlem, hogy valakit méltatlannul sérteni akarjak; láttam nagy és közép birtokosokat a viszonyok böles felfogása közt szép egyszerűségben s nagy munkásságban, s meghajolok az érdemeik előtt. De ismerjük fel, hol a divatűzés hibája valódi, lépünk egy társaságba, s azonnal ki fog tűnni. Amott ül egy szende nő, méltos, elmés, de szerény; öltönye tiszta: a szövet olcsó, de a szín megválasztva az ábrázatához; szabása helyes, de nem a divat idomai szerinti, varrására nagy gond van fordítva, hiszen a nő maga szabta és varta: és férfaink legtöbbje is éppen, kik a társaság tónját adja e nőtől megvetőleg fordulnak el egy rövid fölbólintás után s ha ki se mondják nyíltan, de bizalmas körben megfogják szólni azt, ki gazdálkodásával boldogította családját, s rohanak tiszteltére azoknak kik ellenkező utat követnek, habár feláldozta is tetszvágyának vagyonát, s a mi kevés még van, arra is több már az adósság, mint a mit ér. Ime ez a tisztelt tárgya, ez a kellemes, nem pedig ama másik, kinek saját takarékságával megőrizte, jövedelméből tett, s részint szerzett vagyonának csak egy évi jövedelme is több mint a másiknak még megmaradt összes vagyona, ama másikat becűli néhány realis ember, az úgy nevezett unalmasok, emezt a vidám kör, kiké az élvezet.

Isten a bölgyet boldogítani teremtette, s szívébe oltotta a vágyat, tetszeni akarni, s ha bűn lehet a nők fényűzésében, a bűnszűly azokon feneklik, kiknek így tetszenek.

Legyen szabad, végszavaim azon hölgyekhez intézni, kik elég gazdagok a küldivatot utánozni a nélkül, hogy vagyoni állásuk legkisebb csorbat szenvedne. Fontolják meg, hogy mindenikben meg van az utánzási vágy és majmolási hajlam. Azt, mit ők megtehetnek, s a mi nekik semmi áldozatba nem kerül, előbb a közelebbi kör, azután számtalan mások kívánják utánozni, kiknek korán sincs azon vagyonuk, hogy a kiadásokat elgyőzhessék. Kül elegánciájok, mi reájuk nézve nem veszélyes, olyakat ragad el, kiket tönkre tesz az utánzás.

Mennyire hatnának előkelő nők a nemzet elszegényedésének gátlására az által, ha egyszerűsített viselet és háztartás mellett, előpéldányul állanának azok előtt, kik anyagi bukásokkal is, velők a háztartás s öltözködésben vetélkedni kívánnak. Mily szép lenne, hogy vetélkednének a családok az egyszerűségben és takarékságban. — Hisz utoljára is, ha meg gondoljuk, a divatban semmi valódi szép és jó nincs; oly könnyen lehet arról lemondani. Tűnjenek ők ki példálva a takarékságban, melyről a régi magyar delnők háztartásában annyi kedves emlék hagyományt birjuk, emlékezzenek anyáikra, nagy-anyáikra, azon szilárd jellemű, gazdaszanykodó, szótetés, fonatás s kerteszkedésben oly szép hirrel fenmaradt matronákra, azon a nemzet közéletében vele élt derék és lelkes honleányokra, kiknek körükben vagyonos, gazdag és hatalmas volt a magyar nemzet, s hatalmasak, tekintélyesek a nemzet fia és leányai, kiket nem gúnyolhatott ki az uszoráskodó, kiket nem buktathattak meg a pénz és hitel üzérjei! — Takarítsák meg, a kiknek bőven adott az Isten, takarítsák meg ezereiket és áldozzák e hazának oltárára, merta legszebb áldozat lesz elmondhatni: e hon magyar aristokratiájának kebeléből a tönkretevő fényűzést mi gazdagok kiirtottuk példánkkal; e hon magyar nemzetiségét megmentettük, nélkülözöttük a felesleges tényit, s vagyonunk alapján virágzik a nemzet és haza.

Gál János.

KÜL- ÉS BELFÖLDI LEVELEZÉS.

Bukurest. oct. 8. 1857. — Csaknem megfoghatatlan azon közöny, melylyel a bukaresti polgárság követeli megválasztása iránt viseltetett. szeptem. 20-án kellett volna, hogy itt végződjék az egyházi országos nagy mozgalom. Mindenki feszült figyelemmel várta a metropolia környékén szept. 30-án, hogy vajjon 1450 egyén közül, kik lesznek a főváros képviselői? de hasztalan, mert válaszul azt kapta, hogy

a választók még nem jelentek meg teljes számmal. Vártunk, vártunk egészen október 2-ikán este tíz óráig, mikor végre megtudtuk a képviselők neveit u. m. Golska, Rosetti, Kuluylo, és Jorann. Többen négyszáznál az irt időig sem éltek szavati jogukkal, és feltűnt, hogy sem Bosfcsanu, sem Kosztaforu, sem Bóliák meg nem választáltak. Tegnap már megjelent a kajmakám rendelete is, mely a követeket e hó 11-ikére Bukureshe a gyűlés elkezdésére folszólítja. Előre képelem a szívolvasztó szónoklatokat, mintegy előpostája lehet ennek Zseránának a metropolian könyes szemekkel tartott beszéde, melylyel bukuresti négy követének a metropolian a haza ügyét szívókra kötötte, melyből természetes, mint minden román tüzes declamatióból a nagy Mircea Vlad, sat. ő román hősök, ki nem maradhattak. Rosetti e szónoklatra röviden, de mérsékelt és szilárd hangon felelt.

A mult vasárnap Moldovában az adhoc diván már összeült, s jó indulattal azzal kívánta volna szomszédja iránt tanusítani, miszerint rögtön ennek forró karjaiba kívánt volna dűlni, hanem e hirt a Seculul szerkesztője is talán csak túlbuzgalmában kovácsolta. — Ő meg is van az itteni választásokkal elégedve, nincs is; a mennyiben örömet fejezi ki, hogy a nép nagy részét fejtett ki a választásokban, s az összeülendő diván 102 tagjai között sok politikai hitvallóit látja; de aligha másként nem várta. Stirbey és Bibesco csakugyan Dolcsy-sil megye képviselői leendnek. Mint kisoláhországi föbb birtokosoknak okos dolog volt Ilfov megyéből elvándorolni. Különböztet mindketten az ország értelmebbjei előtt, régi viselt dolgait és vagyonos állásuknál fogva, nagy tekintélyben állanak, főleg Stirbey; palotája a fejedelemség után is hajdani fényéből és méltóságából semmit sem veszített. Éppen most jöttem haza szörnyű fáradtan a metropoliaról, hogy csupán azért vándoroltam, hogy az ország házát, hol az adhoc diván összeülend, saját szememmel láthassam. Soha nagyobb pontosságot. . . Csak képzelje ön Sz. ur! három nap után már helyet foglalandnak e szobában a sokan volt hivatalos, de kevesen választott ur egyének, s itt még az asztalosok most gyalulgatnak, festgetnek, a tapaczierok még most sietnek, az idvezült Bolyaiként, mindent kívül rakni a mi szép, s eltakarni a mi rut. Ez hagyján, de hogy a kényes delnök — ko-kone — még az unio feletti elragadtatás közben is a kellemetlen fesiékszag ellen pártot nem ütendének-e; erről jót állni nem merek. —

Érdekesnek tartom Bulwer angol birto-

S megfogott a kétely, a gonosznak hittem,
Seregem ellenök több csatába vittem,
Fogoly lettem, s a rossz barát —
Verjék meg az egék! —
Elesett a véres harcban,
S szétoszlott a sereg!

Szabad lettem később, lelkem meg volt rontva,
Vesztesékre törtem szüntelen azóta,
Mig az egykor büszke király
Porig lett alázva,
Hamuval behintve feje,
S beöltözve gyászba!

Vérarulás, harag, rút haládatlanság!
Száz bűnök szívemet tüzes foggal marták,
S a ki egykor jobb napokban
Istentől eltérttem,
Rozs napokban utaira
Újra visszaértem!

Hívság a földi fény, bűn hozzá a pálya!
Lelkem most magasabb célutjait járja!
Szegény lettem, de a lélek
Közelebb az éghez!
S nem földi vágy csatol többé
Már a reménységhez!

Erdők szent homálya, szép virágos halmok,
Édes madár ének, enyhítő barlangok,
Melyek szádát egy nagy tenger
Hullámai nyálják,
Ajkaim e bájós magányt
Legszebb trónnak vallják.

Bészállják a mezőt ájtatos zsolttárok,
Szent nevét hirdetem, akármire járok,
A mult mindig messzebb marad,
S a jövőbe élek,

S felmagasul Istenhez
A kitisztult lélek!

A setét arcz most, mint a lavaszí ég,
A megaltalt hitnek fényes arcától ég!
Vad szemére a lemondás
Széled homályt derít,
S homlokára fúrtejből
Ezüst övet kerít!

Lelke a multakba, mint egy madár szárnyal,
S megtér a jelenbe szép zöld olajággal!
Kibékülve emberekkel,
Közel Istenéhez,
Szent sejtelmek, vágyak által,
Égi üdvöt érez.

Ajka rebegeése tán egy ima ahoz,
Ki mint csillag vezet, hol a lélek haboz!
Mint egy szentnek megfényesül
Halvány arczatja,
S olvasója pergő szemét
Egyenként hullatja!

Felzúdul az éljen Fejérvárnak terén,
Megjött a böles király aranyos szekérén,
„Áldott legyen a ki megjött
Az Urnak nevébe,”
E szó hangzik minden fölől
A király elébe.

Ügyefogyott szegény, özvegyek és árvák,
Panaszos ajkakkal igazságát várják,
S vigasztalva mennek tova,
Szava mint a harmat,
Mely a hervadt virágoknak
Újra életet ad!

Majd a koldusokat rendről-rendre járja;
Talán kifogyhatlan kegyelmének árja?

A hova lép mindenüvé
Áldás száll nyomába;
A kegyes szív legragyogóbb
Kő a koronába!

Eléri a koldust, azt ki király vala,
E koldus elmerült, nem könyörög ajka,
Szeme, lelke reá tapad
A király arczára,
Mint a kúszó repkényinda
A terepély fára!

„Mint Simon kiáltott, én is felkiáltok:
Benned a magyarnak egy megváltót látok,
Ki a vakság setét éjét
Végre felderítse,
S a böleség sugarait
Szerte-szélylyel hintse!

Nézz e zarándokra! sok útát bejára,
Hogy tégedet lássan egyszer s utoljára,
Hogy a haza áldott földét
Utolszor csokolja,
Aztán nehéz messze útját
Tovább vándorolja.

Karod erejében Bélára ismerek,
Geiza szelidsége homlokodon dereng,
László király bölesége
Szellemedre szállott,
Legyen a hon te általad
Sok időkre áldott!

Voltam én is ifju, háborgó lélekkel,
De most számot vetve a szenvedélyekkel,
Ezt rebegek: eljél soká
Kálmán! vérem vére!
S két forró könyöm pergett alá
A király kezére.

Elbámul a király, később magához tér,
S követeli jogát az a rokoni vér,
S mintha László szent szellem
Sugná le fölébe,
Öreg bátyját ismeri fel
A vén remetébe!

„Salamon, vén bátya, Isten hozott vissza!
Pusztuljon nyakadból az a rút tarisznya,
Bibort neki, díszes övet
Drága kenetekkel,
Erősítő tüzes borral,
Ízes ételekkel!

Siessetek szolgálk! ne hagyjátok várni!
Oh ha bár tudnátok szelek szárnyán járni;
Mégis késtek, vágyaimat
Nem éritek utól!
Örömeim a vén király
Szolgáihoz így szól.

De vén Salamonnak elveszett már nyoma,
Bűnbánó pályáját tovább vándorolja,
Mindig messzebb — hirt kivész,
S aluszsza az álmot,
Melyből csak a végítélet
Únnepére támad!

NYILT POSTA.

Ragusai t. cz munkatársunknak, Praetorianusok című tárcacikkét köszönettel vettük, e lap újabb korszakában küldött többi érdekes cikkeit s igénybe venni, szerencsénktartandjuk. Temesvári tiszt. munkatársunk fontos tartalmu cikkeért igen le vagyunk kötelezve.

kosnak a Jassyban nála tisztelgőkhöz intézett válaszát megemlíteni. „Uram! Önök szép elfogadását igen köszönöm. Az egész honban irántam tanúsított meleg részvétet nagyrabecsülöm. S nem tehetem, hogy ne oszszam önöknek a béke és ennek tartósága és áldásai feletti örömet. Mindnyájan azon eszközök feltalálásával fáradozunk, melyek ennek valószínűségét eszközölnék. Ez jelenleg az én komoly tanulmányaimnak is tárgya, mit később önökkel közlök, s remélem meg lesznek vele elégedve. Számot tartok bármikor is önök őszinte hajlamára és mostani állapotjok szilárd és gyakorlati utóni javulásának forró óhajására.”

Ez van igazán mondván: hisz ki ne szeretné boldogabb lenni. Erre a szép kis beszédre mondaná a természet őszinte gyermeke, a buzgó öreg székely asszony: „Isten aranyozza meg a keed száját.”

A görög-egyház szép vallásos türelme. Mult hétfőn az itteni ev. ref. iskola román tanítója elhalván, kisdud magyar tanítványai is részt kívántak venni a temetési ünnepélyben, mit a görög pap igen jó neven vett és megengedte, hogy a magyar gyermekek a kedves emlékü tanító hullája felett egy pár magyar gyászalt elénekeljenek, a magyar tanító pedig a sirnál magyarul szónokoljon, s mind a kettő jól sikerült, igen szép benyomást tett a nagy számmal összegyűlt román, magyar halottiggyűlekezetre. Oly jelenet ez t. Sz. ur! mely megérdemli ön becses lapjában megemlést, azon halanyilvánítás mellett, miként elteltek azon szomorú idők, midőn itta magyar papot halottjával együtt, mint nem keresztényt, az uton sárral dobálták. Az, hogy a magyar pap, mint itt nevezik a református papot, — a kath. pappal temessen, s azután egymásmellett kiserjék a halottat temetőbe, egy soha itten, még eddig, elő nem halott és elő nem fordult eseménynek tűnt föl, nem csak az idegenek de még a protestáns magyar és katolikus magyar lelkében is; vajjon mit fognak mondani a szűk lelkűk erre a második eseményre. Uram Isten! be messze vagyunk még az egy akol és pástortól, bizony messzebb mint Bukurest Kolozsvártól.

U. I. Itt atrebesgetik, hogy Stuttgartban már meg is tették a román királyt, ki nem más, mint a nassau hg. Önök tudnak róla valamit? *)

r. l.

Ragusa. (Dalmatia), october 6-án 1857. — Ha Montenegro hercege Danilo meggyilkoltatt volna — mint a Kolozsvári Közlöny 125 száma végén mondatik **) — az ő becses életiért folyó könyvek zápora Adria tengerének bizonyosan nem okozna dagályt; de fájdalom! ő azonban él s folytatja despotizmusát. Közelebről nem tartván magát residentiájában eléggé biztosítva, egy erődfőforma kastélyba költözött, s ebben magát 1800 testőrrel vette körül, kiket fizetni nem bír, mert a pétervári udvar által évenként adni szokott 18,000 darab arany gratulium föl van függesztve, s az osztrák felségesség kormánytól se kap semmit, s ez oka, miért párisi kalandja után már a harmadik nagy adót rótták ki; de a nép, mely ez év előtt soha se szokott volt adót fizetni, e végre tartott gyűlésében szabadon kimondotta, hogy fizetni nem fog, s az erőszaknak is ellene szegülend.

A praetorianusok tehát ezelőtt egy hónappal rabolni indultak a Dalmatiához tartozó de velők szomszédos Dobroda helységére; de az ez iránt jóidején értesült császári százados, Kahm ur, kinek százada e vidéken tanyázott, egész erejével eléjük menván, 1200 lépésre szolgáló újszerű puskákkal csak egy lövést tette, s a sárlók rögtön visszafutottak, hátukon néhány sebzettekkel, s ezután nyugalom volt a mult hét első napjáig, a mikor a más szomszéd u. m. Hercegovina látogatására indultak, még pedig a trébinjei basasághoz tartozó Korjenich s Zuszi helységek ellen 1800 főből álló seregükkel. Ámde az e hely-

ségekben lakó törökök se voltak restek: 1200-an fogtak fegyvert, s az egész héten át verekedtek a rablókkal, de csak apró csatákban, s kevés eredménnyel, mert mindkét részről többen sebesültek meg ugyan, mindazáltal csak három montenegrói s ugyanannyi török vesztette életét. A montenegróiak ő szokásaikhoz hűk, nem mulaszták el a három elesett török fejét lemetszeni, s mint nemes tropheumot, hasonló nemes herczegöknek ajándékba küldeni. Épp ez embertelenséget tették a törökök is. Mindkét nemzet szintén úgy áldozik a humanitásnak mint a dühöngő hinduk, s e tárgy fölött még soha se tanácskoztak egy congressus is.

A fő ütközet tegnap történt, még pedig a Dalmatiához tartozó Castelnuovótól nem messze, mi eredménnyel? még nem tudatik. Így írta ezt a castelnouvo-i császári parancsnok a dalmatiai kormányzó báró Mamula ő nmgnak, ki körutjában tegnap a csatahelytől csak négy órai távolságban Brenoban volt, s így beszélt nekünk a kormányzó ő nm. kíséretéből vissza jött ifjú gróf Bonda Marino.

Ez ifjú beszélé azt is, miként Brenoból s a szomszéd falvakból összegyűlt 300 murlákok várták a kormányzó ő nmgtát Brenoban s keserűen panaszkodtak újra is, miként nekik Montenegroval határosoknak nincs se nyugalmuk, se élet s vagyonbátorságuk; mert azok a haramiák marháikat elrabolják, s az ellene szegülőket megölik még pedig impune, mert eddig soha se kaptak elégtételt, esedezvén egyszersmind ő nmglának, hogy mint helytartója Ő Felségének a császárnak, kinek uralkodói kötelessége alattvalói életét s vagyonát védni, legalább jóvendőbeli biztosításukról gondoskodni legyen kegyes. Ő nmglai illő részvételt hallgatta e nagy panaszt s méltóztatott igérni, miként mindent, mi tehetségben van, megteend egyszersmind a dolgot császár Ő Felségének följelentendi.

A trébinjei basa is sürgőnyt küldött Konstantinápolyba, onnét segélyt és további utasítást is kérendő, és ez valamint a fennt irt esemény is eléggé bizonyítja, miként Aghia Effendinek Mostárbani megjelése — mint azt Bakulum Kolozsvári Közlöny 126. darabjában írta, vagy csak mese, vagy mitse működik. Ennyit addig, míg a tegnapi csata eredményéről s a dolgok további folyásáról értesülök, s már levelemet avval végzem, miként a török mikor valakit nagyon meg szokott átkozni, ezt szokta mondani: „A djon Isten néked rossz szomszédó!”

Farkas Sándor.

M. Vásárhely. Oct. 9. — Ha valaki tudni kívánja, mily alaknak lehetnek az ókor harczoz népei hírneves, s félig-meddig megvihalhan székervárai, íradjon ide valamely heti-vásárt szemlélni meg, és jót állunk, hogy minden esütőrtökön elég alkalma meg rése nyílik, a cimbrek, teutonok sat. hadviselése emez egyik kiegészítő részét alaposan tanulmányozhatni. Hanem a belrendezésben — ugy sejdítjük — az ókor barbarainak több eszök lehetett, mind minékünk, a tizenkilenczedik század szelleme által felvilágosított fiainak. Mert ama pogányok szekerváraitak ugy rendezték, hogy az ellenség hozzájuk nem férhetett csak, ők pedig belül könnyelmesen sétálhattak föl s alá. De Vásárhelyen heti-vásár alkalmával csak életveszéllyel lehet egyik utcából a másikba jutni, mert az utca-kapitány emberei arra nem ügyelnek, hogy az egy nevezett bés kitérő-szegeletek bár a gyalogoló emberiség számára ökor s lómentesek legyenek. Pedig bizony nem ártana, a Sz. György, Sz. Király és a sétány mellett legalább három lábnyi szabad közt hagyni meg. Az igaz, eddig a lovak nem rugtak meg senkit, az ökrök sem éltek eddigelé szarvaikkal; oly nyájások, s barátságosok, mintha testvéröknek tartának minden hozzájuk sűrűlődni kénytelen elhaladót; mégis jobb lesz, ezen túl a dicséretes marha-rokonszenybe kevesebbet bízni.

A szelid állatokról térjünk át a vadál-

latokra. E napokban rendeztek Szovátnánál hajtó vadászatot. Eredménye volt: egy medve, és egy boc. Mind a kettőt egy odaváló erdőfelügyelő lötte. Ezuttal nem hallgathatunk el egy erre vonatkozó természetudományi esetet. Az említett erdőfelügyelő kétszöví fegyverének egyik töltésével miután a bősülden neki rohanó medve-nyát földre terítette volt, ez kinjában nagyokat morgott; az anyai hangok hallatára két bocsa tört elő a sűrűből egyenesen a haldokló vadhoz szaladva és azt gyermeteg enyelgással ölelgetvén; de a megsebzett medve bocsait jobbra-balra ugy pofozgatta, miszerint szegény párák csakugyan megfutamodtak, mely alkalommal a vadász az egyiket közülük megint megölte. Minden könyvben olvastuk, hogy a vadállatok gyengéden szeretik kölykeiket, már miután a medve bocsait pofozgatta, azon kérdést intézzük a természetvizsgálókhoz: megtagadta-e a megsebzett medve anyai szeretetét ennél nagyobb levén a fájdalom? vagy pedig haldoklása közben is csupa anyai szeretetből pofozgatta-e bocsait, ezáltal a veszély elől menekülésre inteni akarván őket?

Bács szinagazgató ide akarna jöni társulatával Sz. Udvarhelyről. Irt is a helyi Apolló-terem hasznbérliőhöz; de e bizony eddig még pipát se cserélt, azaz: a levélre még nem is hederített; attól fél a hasznbérliő ur, hogy a társulat nem olyan, miszerint érette az Apollóból a tekeasztalt más szobába elhelyezni szükséges lenne, pedig a hoszu téli estéken jól fogna akármilyen időtöltés; Párisból bizony nem fog társulat ide fáradni.

Kút elég van a városban; csak kívánatos lenne, hogy az „Ebhát-on” volt, de most szeméttel félig megtelt kút is az ott lakók vízszűke megszüntetése tekintetéből kikapartatnák, és hasznavehetővé tegyék. Azt nem lehet mondani, hogy az Ebhát-on vizet nem lehet teremteni, miután a francziák a Sahara hátán őt kútnál többlet tudtak teremteni.

—K.

A székely ev. ref. egyházvidékből. — Tisztelt szerkesztő ur! Egyházi ügyeink mozzanatairól tudósítás, elap érdeke elleni nem levén, — őszi rész. zsinatunk folyamatirom meg. — Esperes t. Bathori Danur, nyitá meg a gyűlést Veresegyházán. — Világi gondnokaink közül egy se jelent meg. Ez rendes állapot! Megszoktuk már őket nélkülözni. Elmaradásuk vajjon káros-e egyházi ügyeinkre, nem vitatom. — De hogy részokról több részvét, és közremunkálás, sokszor sikerdúsabb eredményt hozhatna közügyeinkre, tagadhatlan. Tanácskoztunk egyházvidékünk anyagi, és szellemi ügyei felett. Mindkét téren annyi a tenni való, hogy a módok felett minél többször tanácskoznunk, csak üdvözölhető lehet.

Régebben az egy. rendnek nagy érdeme volt nemzetiségünk fentartásában. Áldozott érette vagyont, és életet. Első lépett a küzdőterre, valahányszor a haza veszélyben volt. Mostan a magára hagyott nemzetiség kiáltó szözata hangzik ismét füleinkbe. Legyünk öseink méltó utódai! Emeljük a nemzetiséget egyh. körünkben erős alapra, s iskoláinkat állítsuk oly helyzetbe, hogy azok, a nemzeti virágzásnak tényezői lehessenek. E téren szereshet érdemeket most az egyh. rend, s az itteni eredmény hévmérője lesz nemzeties érzelmének.

De lássuk agyülés nevezetesebb tárgyait: 1) Özvegy-árvai intézetünk elavult szabályai, új alakba öntve felsőbb helyeni megerősítés után felolvasztattak. — Ez intézet, a papi özvegyek, és árvák számára alapított, valódi takarékpénztár, melyből az elhalt részvényes maradvékai meghatározott évenkénti illetéket huznak.

A pap életében képes családja tisztességes eltartására; de halála esetében a legtöbbszor a könyörületesség szűk hajlékát, és keserű kenyerét hagyja övének örökségül.

E mostoha állásom némileg enyhíteni, feladata ez intézetnek. — Özvegy-árvai intézetünk eddig sokszor eltávozott valódi rendeltetésétől. A t. esperes urak ugy

nézték azt, mint saját takarékpénztárukat, melyet mindannyiszor igénybe vettek, valahányszor finanszialis ügyeik zavarba jöttek; újabb szabályaink a visszaélések gátot vetettek, és ennek azon öröndetes következtése lett, hogy pénztárunk activ állása, az újabb betételek által, annyit nevedett, mennyit évek óta nem. A közbizodalom legbiztosabb fenntartója az ily intézeteknek.

(Vége következik.)

KOLOZSVÁRI NAPLO.

* Bartalus István zeneszerző, erdélyi hazánkiától Pesten egy „Zrínyi lantja” című magyar ábránd jelent meg Treichlinger művésznél.

* A B. H. azon érdekes hírt közli, hogy Kalocsán az érseki palota padlásán megtaláltak Tomori arczképét, kalocsai érsekét, a ki a mohácsi gyásznapon, mint a magyar hadsereg fővezére, esett el.

— Szintoly termékeny mint bájos tollú irónk, Jókai Mór, száz beszélyére hirdet előfizetést, mely összesen egymásután tíz kötetben fog megjelenni, s mely a mindig pártolándó derék író „saját tulajdona” leend. Előfizetési ára a tíz kötetnek 8 ft pp. Előfizetést öt kötetre is elfogadják 4 pfr. Az előfizetési pénz Pestre Heckenast Gusztáv könykereskedésébe küldendő.

— Vettük Gyurics Antal magyarnyelvés mondatánát. Szerző hozzánk juttatott többi műveit kellek meglátogatni, ezen utóbbiakat nem ajánljuk, a mire szólna van: tanodai használatra. Alitásaiban igen sok habozást s következtelenséget látunk, sok általa elfogadott eszme van, mi a nyelv logikáját, (ő azt állítja ugyan, hogy a nyelvben nincs logika) és a magyar halló-érzékét sérti. Nincs térünk, hogy tüzetesen szólhassunk, csak egy pár példával szolgálhatunk állításunk igazolására: Azt mondja szerző szabályul a mondatban 36-dik lapján: „végre egyéb ragok vagy névutók is felválthattak a tulajdonítóval, ha az értelem nem szenvend általa p. o. „inasnak (ul) fogadtam” szerző zárjel közti „ul”-jából láthatólag maga kigazítja, hogy itt az „inasnak” az „inasul” helyett áll, mégis hátrább a 37. lap vége felé Gyergyai F.-re szállva azt mondja: „inasnak fogadtam” értelemes mondat, „in a sul fogadtam” még azt se teszi, mit Gy. F. lát benne, mert sem mit se tesz. Ez már kézzel fogható ellenmondás. S felhozza továbbá sz. példaul, hogy ez olyan, mintha mondanók: „magyarul fogadtam,” mit aligha valaki megértene, holott megértjük bizony mi: mire szokottabban példaul: ebül fogadta, ebül mondotta. A halló-érzék is elég kellemetlen talál szerző állításában; ilyen mindjárt a következő 38-dik lapon ezen példája „kenyérben sem eszik elegend” erről azt állítja szerző, hogy ez épp olyan jól van mondva mint „kenyérből sem” sat. ezen tudományban (akarkik mondan tudományból) egy magyar se egyék, egy falást se. Szerző Gy. F. ezen tételét hibásnak mondja: „A polgároknak, kik egyszersmind nemeselek, nem szabad katonát szállítani házaikba.” És azt állítja, hogy ez rossz magyarsággal van helyett, „a polgárok házaikba, kik egyszersmind nemeselek sat.” Kérnök szerzőt, huzza tehát saját rájárára ezen tételünket, „a polgároknak, kik facsargók, vigyáznunk kell leányaira.” Ebből Gy. ur jobbnak állított stílyje szerint ez lesz: „a polgárok leányaira, kik facsargók, vigyáznunk kell.” Már itt ki a facsargó? a polgár-e vagy leánya? Természetes, hogy mindkettőt jobbnak véljük így fogalmazni, „a nemesi kiváltsággal bíró polgárok házaiba, vagy a facsargó polgárok leányaira” sat. Hátrább a 64. lapon az egyenes szórendről értekezvén, azt mondja szerző: „Az a lanyhoz tartozó jelzők közvetlen elől állanak, és pedig elől a névelő, utána a személyes névmás, s végül a számnév. Erre példát hoz fel s a példák közt éppen egy ellenmondót, t. i. „Egy hidegtől didergő gyermek áll az ajtó előtt.” Im itt a fennebbi állítással szemben éppen a számnév áll legelől. Ily határozatlanságot akárminnyit felmutathatunk e könyvben, ha térünk volna arra.

* Az Aetna sept. 6-dikán ismét sűrű hamuperjé szórt ki, a mely körülbelül 15 percig tartott, s Aci Realet elborította.

KÜLFÖLD.

Triest, oct. 12. „Ausztia” Lloyd-gözös Alexandriából mahuszanhét utassal, kik közt van Sir Henry Lake is a keletindiai marina előbbi főparancsnoka, megérkezvén, Bombayból sept. 17. — Kalkutából pedig sept. 9-ig terjedő tudósításokat hozott magával. A „Bombay Times” szerint, a kilátások kissé javultak, mert a lázadók semmi újabb vívmányt nem mutatnának föl, — a brit haderő ellenben Bombay- és Kalkuttában új csapatok által növekedett és mihelyt ezek a háboru színhelyére megérkeznek, azonnal támadólag

*) Nem oda Buda!

Szerk.

**) Ez hivatalos sürgőnyvel ment volt Konstantinápolyba, de azután a hír nem valósult. Szerk.

